

Beſtidsbeſæret, ſom vi lidt efter lidt vandt med ſtørre Styrke, og at vi undgik ethvert Foretagende, ſom gjennem et Tilbageſlag let kunde komme til at ſtille os ved, hvad vi havde vundet, deels med ſtor Beſvær og ſtore Offre og deels ved Snille og ved endelig engang at bringe Retfærdigheden til Erkjendſe. Nu forekommer det mig, at denne ſimple Tanke ikke har fundet ſit ſimple og alvorlige Udtryk i den foreſlaaede Adreſſe, og det er det, ſom tilligemed en anden Beſtrægtning, ſom jeg ogſaa ſkal gjøre gjældende, har ledet mig til at ſtille mine Endringsforſlag. Naar vi betragte det første Stykke i det foreliggende Forſlag til en Adreſſe, gaaer det løs paa at takke vor nuværende Konge, fordi han træder i ſin Forgængers Fodspor, men ſaa indſtrænktes dette Fodspor, hvori Kongen ſiges at træde, til det, ſom hans Forgænger mindſt betraadte i ſin Regering. Den høiſalige Forgænger har, ſom bekjendt, fra første Dieblif af, han tiltraadte Regeringen, viiſt ſig ſaare fredelig og venneſæl ligeoverfor alle de Landsdele, ſom ſtode under hans Scepter; han tiltraadte ſin Regering med Tilbudet af en Forfatning, ſom var meget ſmigrende for de Landsdele, der ſiden utaknemlig gjorde Opſtand imod ham, og ſelve Opſtanden i Holſteen og i Sydsleſvig mødte han ikke med haarde og bitre Ord. Han begreb, at der i de Forlangender, ſom de ſtillede, kunde være Noget, ſom ſamſtemmede med den Tids Bevægelse og diſſe Landsdeles Fornødenheder, og han tilſagde hver Landsdeel for ſig ad fredelig Dei de Indrømmelser, ſom maatte kunne taales ligeoverfor Kronens Retligheder. Han tilbød dem ſaa Meget, at man ſkulde troe, at Ingen kunde forlange Mere. Vi vide, at det førte ikke til Freden, men at Krigen alligevel udbrød, ikke fra Kongens Side, men andetſteds fra; men vi vide ogſaa, at han ligefuldt greb enhver Leilighed til at lægge for Dagen ſin fredelige Tilhøielighed, og han fandt Tilſkyndelse dertil fra alle Stater i Europa, ſom ikke vare ſjendtlig ſtillede imod ham, og ſærligt tilſkyndedes han dertil fra ſine Naboſtater, med hvis Konge og Prindsfer han ſtod i ſaa nær Forbindelse. Det lykkedes ham endelig at ſlutte en Fred, og det, ſom bedſt beviſer, hvor frebſæl han og hans Regering vare, er, at

de toge mod en Fred, ſom i og for ſig var ringe, idet den ikke tilintetgjorde det Mindſte af de Paaſtande, der havde været vendte paa en ſaa ødelæggende Maade mod ham. Forfølge vi hans Liv videre, finde vi, at hans Virksomhed ſtadig har udtalt ſig gjennem Duſket om Fred. Vi kunne tage enhver offentlig Udtalelſe af Kongen, enhver Udtalelſe af hans Regering paa hans Vegne, ſaa ville vi finde, at ingen Beſtræbſe er udgaaet fra Kongen eller fra det danſke Kabinet, uden i den Hensigt at komme til fredelig Overeenskomſt; de ere vegne tilbage ved enhver Leilighed, hvor de troede, at det kunde lade ſig gjøre. Det er gjort i den Grad, at man har været nær ved at gjøre et Ordſpil af det fredelige Sindelag, ſom blev lagt for Dagen; — thi hvad var det Andet, naar der blev talt om „Indrømmelsernes Skraaplan“, end et Ordſpil, anvendt utidigt paa Kongens ſtadige Beſtræbſer for en fredelig Overeenskomſt. Selv det ſidſte Foretagende, ſom i Adreſſeforſlaget er nævnet ſom det eneſte, man, ſaa at ſige, lægger Vægt paa for at bringe den nuværende Konge til at gaae i ſin Forgængers Fodspor, ſelv Forfatningen af 18de November 1863, er den ikke forelagt og er den ikke antagen ſom det Middel, man i det Dieblif meente ſkulde være Fredens, ſkulde være en heldig Afgjørelſes nærmefte Dei, og idet vor nuværende Konge deri fulgte ſin Forgænger — ifald han virkelig fulgte ſin Forgænger heri — har han lagt en fredelig Hensigt for Dagen. Jeg ſiger: ifald han heri virkelig fulgte ſin Forgænger, thi for mig perſonlig ſtaaer det i høieſte Grad tvivlſomt, og jeg har fuld Anledning dertil, om Kong Frederik den Syvende, ifald han havde levet, havde ſaa hurtigt beſluttet ſig til denne Forfatnings Underſkrift. Jeg bebrejder ikke den nuværende Konge denne hurtige Beſlutning; den blev fremkaldt ved hans yngre og friſkere Liv og Savn paa Erfaring i Forbindelse med, at hans Miniſtre ikke, ſom jeg troer, de burde, afholdt ham fra et ſaadant Haſtværk i et ſaa vanſkeligt Dieblif; — men jeg tvivler i høi Grad om, at hans Forgænger havde gjort det. Jeg har, ſom den Grund, jeg har fra hans perſonlige Udtalelſer, tillige den, at den afdøde Konges bedſte Frænde, til hvem han i det